

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/129/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713010119
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3713010119.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Ondreja Gáboríka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 12. decembra 2013 prejednal sťažnosť odsúdeného

G. T.,

nar. XX.XX.XXXX v D. R., trvale bytom D. F. XXX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Sučany,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2Nt/10/2013 zo dňa 05. septembra 2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por. sa sťažnosť odsúdeného z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 1T/46/2012 zo dňa 27.06.2012 bol G. T. uznaný vinným v bode 1) z prečinu šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1, 2 Tr.zák.; v bode 2) bol uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr.zák. a v bode 3) v spolupáchateľstve zo zločinu poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. h/, ods. 2 písm. a/ Tr.zák.

Za trestné činy pod bodom 2) a 3) bol G. T. odsúdený podľa § 286 ods. 2 Tr.zák. s použitím §§ 38 ods. 2, 36 písm. l/, n/, 37 písm. h/, m/, 39 ods. 1, 3 písm. e/, 41 ods. 1, 2 Tr.zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 4 roky, pre výkon ktorého trestu bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za trestný čin pod bodom 1) súd podľa § 44 Tr.zák. upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k trestu uloženému G. T. právoplatným rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/237/2011 zo dňa 15.12.2011.

Uznesením súdu prvého stupňa bolo podľa § 399 ods. 2 Tr.por. rozhodnuté tak, že návrh odsúdeného G. T. na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci bol zamietnutý.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Následne odsúdený sťažnosť písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajca poukázal na Nález Ústavného súdu o nesúlade § 41 ods. 2

Tr.zák. s Ústavou SR. Pokiaľ súd pôvodne použil zmierňujúce ustanovenie § 39 ods. 1, 3 písm. e/ Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu, za súčasného právneho stavu by musel uvažovať o uložení nižšieho trestu ako 4 roky odňatia slobody. Obhajca navrhol podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr.por. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť s tým, aby krajský súd sám povolil obnovu konania. Alternatívne navrhol zrušiť uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr.por. a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby o veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr.por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania rozhodoval v súlade s § 402 ods. 1 Tr.por. na verejnom zasadnutí. Na tomto verejnom zasadnutí mal možnosť odsúdený v prítomnosti aj svojho obhajcu vyjadriť sa k svojmu návrhu, vrátane práva prednesenia konečného návrhu.

Ďalej sa nadriadený súd zaoberal vytykanými chybami v odôvodnení sťažnosti z pohľadu, či je potrebné zasiahnuť do právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia mimoriadnym opravným prostriedkom - obnovou konania.

Tu hneď úvodom vyslovuje senát krajského súdu právny názor, že v tomto konkrétnom prípade obnova konania proti výroku o treste neprichádza do úvahy, avšak z iných dôvodov, než vyplývajú z písomne spracovaných dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa totiž nesprávne považoval Nález Ústavného súdu SR o protiústavnosti časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. za novú skutočnosť podľa § 394 ods. 1 Tr.por., pričom následne ale dospel k záveru, že ani táto nová skutočnosť nemá za následok neprimeranosť alebo nespravodlivosť pôvodne uloženého trestu odňatia slobody.

Tento nesprávny právny názor spočíval v tom, že Nález Ústavného súdu SR z 28.11.2012 PL. ÚS 106/2011 publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 428/2012, týkajúci sa „protiústavnosti“ časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. (veta za bodkočiarkou), nie je skutočnosť alebo dôkaz skôr neznámy tak, ako to má na mysli ustanovenie § 394 ods. 1 Tr.por. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, nemôže byť „novou skutočnosťou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr.por., pretože podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr.por. sa netýkajú zmeny právneho stavu, teda zmeny zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

Ak bol podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý návrh vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované priamo už v tomto ustanovení (v zásade ide o dôvod obnovy konania „ex lege“). Preto nie je potrebné, aby súd v tomto prípade skúmal aj splnenie podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr.por. (zhodne Stanovisko trestno-právneho kolégia NS SR Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013 - bod I. a II.)

V predmetnej veci však napriek vyššie uvedenému nebolo možné povoliť obnovu konania, pretože „protiústavná“ časť ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, bola vo veci konajúcim súdom pri ukladaní trestu negovaná použitím ustanovenia § 39 ods. 1, 3 Tr.zák. o mimoriadnom znížení trestu. Súd v tomto prípade mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenú v Osobitnej časti Trestného zákona už v pôvodnom konaní. Zníženie trestnej sadzby sa teda neodvíjalo od dolnej hranice zvýšenej podľa § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, v časti prvej vety za bodkočiarkou. Súd teda mohol využiť celú časť sadzby (aj pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou) a uložiť dokonca aj nižší trest, ako je uvedený v Osobitnej časti Trestného zákona.

V tomto prípade preto možnosť dôslednej individualizácie trestu súdom (a teda ani identické právo obžalovaného) odňaté nebolo. Preto v tomto prípade v konečnom dôsledku nemožno hovoriť o „protiústavne“ uloženom treste.

Ustanovenie § 41b zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov v spojení s Nálezom Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp.zn. PL. ÚS 106/2011 sa pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy

konania v tomto prípade nepoužije, pretože ústavne nesúladné účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012 časti prvej vety za bodkočiarkou, na prejednávajúcu vec nedopadli (zhodne Stanovisko trestno-právneho kolégia NS SR Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013 - bod III.)

Z takto rozvedených dôvodov krajský súd sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.